

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8287** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.27, ал.1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове(загл. изм.– ДВ бр. 51/2022 г., в сила от 01.07.2022 г., ЗУСЕФСУ).

Производството е повторно, след произнасяне на Решение №9652/15.07.2020г. на Седмо отделение по адм. д.№4107/2020г. по описа на ВАС, с което е отменено Решение №6029/16.10.2019г. по адм.д. №6042/2018г. на АССГ, Трето отделение ,49 състав и са дадени указания за изясняване на спора от фактическа страна.

Производството е образувано по жалба на С.,„Център за рехабилитация“, [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, ап.17, представлявано от А. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на заместник-министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9, с което на основание чл.38, т.2 и т.3, прл. 2 от ЗУСЕСИФ е било отказано предоставянето на безвъзмездна финансова помощ в резултат на подбор по проект BG05M9OP001.2-010 „Развитие на социалното предприемачество“, за проектното предложение на дружеството с вх. № BG05M9OP001.2-010- 0416.

Жалбоподателят изтъква, че не е получил кореспонденция от страна на органа, поради което за него не тече 30-дневния срок, в който следва да представи доказателства

съгласно чл. 36 ал. 2 от ЗУСЕСИФ /сега ЗУСЕФСУ/. Жалбоподателят посочва, че решение № РД05-51/12.04.2018 г., с което ръководителя на УО е изменил решението за одобряване на оценителния доклад не е получено на 13.04.2018 г. както твърди административния орган и съответно не е бил уведомен за това, че следва да представи документи в срока по чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ.Твърди се още, че това решение е следвало да бъде изпратено чрез системата ИСУН, която система е сигурна, като вместо това било изпратено чрез обикновена електронна поща, която в много случаи редуцира определени писма и така съобщенията не биват доставяни до получателя. С оглед на горното се иска отмяна на решението в оспорваната част и връщане на административната преписка за произнасяне по проектното предложение на жалбоподателя. Претендира се разноски по делото.

Ответникът по делото – Зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, като неоснователна по подробни доводи изложени в представения по делото отговор на жалбата и писмени бележки. Твърди, че с решение № РД05-51/12.04.2018г. ръководителят на УО е включил в процеса по договаряне и резервните проектни предложения, в това число и предложението на жалбоподателя, за което той е бил уведомен с писмо на посочената от жалбоподателя електронна поща. Изтъква, че УО не носи отговорност ако поради грешни или непълни данни кандидатите не получават тази кореспонденция. Сочи, че на 13.04.2018г. в 16:18ч. изпратеното до жалбоподателя съобщение е доставено, а съгласно чл.8 ал.1 от ЗЕДЕУУ потвърждаване на получаването на електронно изявление не е необходимо, за да се смята, че е получено от адресата. Отделно от изложеното се сочи, че текстът на самото решение е качена на електронната страница на УО на 13.04.2018г., която е публично достъпна, а преклузивните срокове за представяне на изискуемите документи започват да текат от датата на изпращане на съобщението. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за размера на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, изпраща представител, който изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 62 състав,като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД01-593/09.08.2017г. Зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г. е открил процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /БФП/ чрез подбор на проекти BG05M9OP001-2.10 “Развитие на социалното предприемачество“ по Приоритетна ос №2 “Намаляване на бедността и насърчаване на социалното включване“, като е одобрил и документите за провеждане на процедурата и условията за кандидатстване. Заповедта е изменена със Заповед № РД01-718/20.09.2017г. / л.20-22 от делото/

С.,„Център за рехабилитация“ е кандидатствало по процедура чрез подбор на проекти BG05M9OP001-2.10“Развитие на социалното предприемачество“ с проектно

предложение № ВG05M9OP001-2.10-0416 „Създаване на социално предприятие “Център за рехабилитация“ /л.105-122 от делото/.

С решение № РД-05-31/06.03.2018г./л.123/ Ръководителят на УО на ОПРЧР е одобрил доклада на оценителната комисия от 23.02.2018г., приел е становището на оценителната комисия за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по предложените за финансиране проекти от списъка по чл.35, т.1 от ЗУСЕСИФ, одобрил е общ размер на безвъзмездната финансова помощ, приел е становището на оценителната комисия за определяне на резервни проектни предложения, които са преминали успешно оценката, но за които не достига финансиране, посочени в списъка по чл.35, т.2 от ЗУСЕСИФ, и е отказал предоставянето на безвъзмездна финансова помощ за отхвърлените проектни предложения, посочени в списъка по чл.35, т.3 от ЗУСЕСИФ.

Проектното предложение на С.„Център за рехабилитация“ е класирано под № 58 в списъка с резервните проектни предложения, подредени по реда на тяхното класиране, които успешно са преминали оценяването, но за които не достига финансиране/ л.123-144 от делото/. На електронните пощи на заинтересованите лица е изпратено съобщение на 07.03.2018 г. като за определени лица, в т.ч. и за жалбоподателя, до административният орган е върнат отговор от М. О., че за същите не е изпратено потвърждение за получаването им от заинтересованите лица / л.195-196 от делото/.

С Решение № РД05-51/12.04.2018г./л.197/ за изменение на решение № РД-05-31/06.03.2018г.,във връзка с увеличен финансов ресурс по процедурата, Ръководителят на УО на ОПРЧР е предоставил БФП на проектни предложения от списъка с резервните проектни предложения, включително и на С.„Център за рехабилитация“/л.197-200 от делото/.От служител на МТСП е изпратено електронно писмо до С. „Център за рехабилитация“, на посочения от сдружението електронен адрес, с което на същото се изпраща Решение № РД05-51/12.04.2018г. и се уведомява, че за изготвянето на административен договор за предоставянето на БФП е необходимо не по-късно от 14.05.2018г. да бъдат представени изброените в писмото документи от С./ л.201-202 и л. 204-210 от делото/. До административният орган от върнат отговор от М. О., че от местоназначението/получателя/ не е изпратено уведомяване за доставката/л.203 от делото/.

С Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9, на основание чл.38, т.3, прл.2 от ЗУСЕСИФ е било отказано предоставянето на безвъзмездна финансова помощ в резултат на подбор по проект ВG05M9OP001.2-010 „Развитие на социалното предприемачество“, за проектното предложение на С. „Център за рехабилитация“ с вх. № ВG05M9OP001.2-010- 0416 / л.212-216 от делото/ с аргументи, че кандидатът не е представил доказателства, че отговаря на изискванията за бенефициент в срок. По делото е приложена и Заповед № РД01-800/11.11.2016г. , с която се определят отговорни лица за уведомяване на кандидати, подали проектни предложения/възражения в рамките на процедури по ОП РЧР, в която е указан начина на кореспонденция с кандидатите, изменена със Заповед №РД01-157/27.02.2018г. и

Заповед № РД01-252/07.04.2017г./л.219-224/

В хода на настоящото съдебно производство от ответника са представени допълнително писмени доказателства / л. 243-254 от делото/, оспорени от жалбоподателя.

По делото е изслушано и прието заключение по СТЕ, оспорено от ответника в частта му относно възможност за манипулация на генерираните съобщения. Вещото лице след извършена проверка в електронните адреси на подателя и на получателя на уведомленията от 07.03.2018г. и 13.04.2018 г. е отговорило на поставените му въпроси / л.269-288 от делото/.

При повторното разглеждане на спора и предвид указанията на ВАС е уважено доказателствено искане от страна на ответника, като е изпратено писмо до „Г. България“. Получен е отговор, видно от който услугите предмет на исканата информация се доставят от Г. И., което е и дружеството, обработващо всички валидни правни искания в съответствие със политиката си и законодателството. Изпратена е съдебна поръчка до Г. И., експедирана на 17.11.2021г. и доставена на 23.11.2021г. видно от писма на Български пощи /л. 109 и 115 от дело № 8287/2020г./ Към датата на последното съдебно заседание на 06.10.2022г. отговор не е постъпил.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, за който е предвидено в чл.27 ал.1 във връзка с чл.38 т.1 от ЗУСЕСИФ, че подлежи на обжалване пред съд. С оспорения административен акт пряко са засегнати правата и законните интереси на жалбоподателя. Административният акт е връчен на жалбоподателя на 21.05.2018г./ л.10 от делото/, жалбата е депозирана в АССГ в преклузивния 14-дневен срок по чл.149 ал.1 от АПК на 31.05.2018г. / и същата е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта:

Настоящата инстанция намира за необходимо да посочи, че със Закона за изменение и допълнение (ЗИД) на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), обн. ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г., заглавието на нормативния акт е изменено на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ). В § 70 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗУСЕСИФ е посочено, че до приключването на програмите за програмен период 2014 – 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на ЗУСЕСИФ, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. В срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон Министерският съвет и министърът на финансите следва да приемат или приведат в съответствие с него нормативните актове по прилагането на ЗУСЕСИФ, като приетите от Министерския

съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмния период 2014 – 2020 г. и същите ще се прилагат до приемането на актовете за програмен период 2021 – 2027 г., доколкото не противоречат на този закон (арг. § 71 ЗИД на ЗУСЕСИФ, ДВ, бр. 51 от 2022 г.). С оглед изложеното и доколкото предмет на настоящото производство е административен акт, издаден по повод управлението на средствата от ЕСИФ, по програмата от програмен период 2014-2020 г. се прилагат действащите до изменението с ДВ, бр. 51 от 2022 г. разпоредби на закона и относимите към него подзаконови нормативни актове.

Съгласно чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ управляващите органи отговарят за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министърът на труда и социалната политика, който със Заповед № РД01-268/04.04.2018г. / л.18 от делото/, на основание чл. 25, ал.4 от Закона за администрацията, чл.9, ал.5 от ЗУСЕСИФ, чл.4, т.7 и чл.29, ал.1 от Устройствения правилник на МТСП, е възложил функциите на ръководител на управляващ орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 г. на заместник – министъра на труда и социалната политика – З. Р./подписала процесното решение/. Д. на посочените правомощия е допустимо, съгласно чл. 4, т.7 и чл.29, ал.1 от Устройствения правилник на МТСП и чл. 9, ал. 5, предложение последно от ЗУСЕСИФ. Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Оспореният административен акт на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 г. е издаден в изискуемата от закона писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за издаването му с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При издаването на същия, в оспорената му част обаче са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ /ЗУСЕФСУ/, при одобрен оценителен доклад кандидатите от списъка по чл. 35, т. 1, а в случаите по чл. 37, ал. 2 – и от списъка по чл. 35, т. 2, се поканват да представят в 30-дневен срок доказателства, че отговарят на изискванията за бенефициент, включително на условията, посочени в документите по чл. 26, ал. 1, ако същите не са приложени към формуляра за кандидатстване. Съгласно чл.37, ал.1 и ал.2 от ЗУСЕСИФ, в двуседмичен срок от одобряването на оценителния доклад, съответно от представянето на доказателствата по чл. 36, ал. 2, ръководителят

на управляващия орган взема решение за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по всяко проектно предложение, включено в списъка по чл. 35, т. 1. При остатъчен финансов ресурс безвъзмездна финансова помощ може да бъде предоставена и за проектни предложения от списъка по чл. 35, т. 2 по реда на тяхното класиране. Разпоредбата на чл.38, т.3 от ЗУЕСИФ посочва, че в 10-дневен срок от одобряването на оценителния доклад, съответно от изтичането на срока по чл. 36, ал. 2 ръководителят на управляващия орган издава мотивирано решение, с което отказва предоставянето на безвъзмездна финансова помощ: 3. на кандидат, който не отговаря на изискванията за бенефициент или не е представил в срок доказателства за това.

В конкретният случай видно от представените доказателства по делото, жалбоподателят е бил включен в списъка на резервните проектни предложения по чл.35, т.2 от ЗУЕСИФ, съгласно решение № РД-05-31/06.03.2018г. на ръководителя на УО на ОПРЧР. Безспорно е и обстоятелството, че с Решение № РД05-51/12.04.2018г. за изменение на решение № РД-05-31/06.03.2018г., във връзка с увеличен финансов ресурс по процедурата, Ръководителят на УО на ОПРЧР е предоставил БФП на проектни предложения от списъка с резервните проектни предложения, включително и на С.,Център за рехабилитация“/л.197-200 от делото/.

Спорът между страните е формиран по въпроса дали Решение № РД05-51/12.04.2018г. за изменение на решение № РД-05-31/06.03.2018г., с което на жалбоподателя е била предоставена БФП е било надлежно връчено на жалбоподателя, съответно от кога е започнал да тече срока за предоставянето на документите по чл.36, ал.2 от ЗУЕСИФ.

Съдът намира за основателни възраженията на жалбоподателя, че същият не е бил надлежно уведомен от административният орган за издаденото решение № РД05-51/12.04.2018г., нито за това, че следва в определен срок да представи писмени доказателства съгласно чл.36, ал.2 от ЗУЕСИФ.

От доказателствата по делото не се установява административният орган да е уведомил жалбоподателя редовно и по надлежния начин, както за издаденото решение № РД-05-31/06.03.2018г. на ръководителя на УО на ОПРЧР, така и за издаденото в последствие решение № РД05-51/12.04.2018г.,с което е била предоставена БФП на жалбоподателя. Видно от представените по делото разпечатки от електронната система на административният орган – служители на същия са изпращали електронни съобщения на посочения електронен адрес от жалбоподателя с приложени решения на 07.03.2018 г. и на 13.04.2018г., но видно от върнатите съобщения от М. О. на същите дати, от местоназначението/получателя/ не е изпратено уведомяване за доставката/л.203 и л. 195-196 от делото/. Липсват данни и не са представени доказателства административният орган да е предприел действия по надлежното уведомяване на жалбоподателя като изпрати електронно съобщение чрез системата ИСУН 2020 или чрез официална кореспонденция на хартия.

Този извод не се променя и след изпращане до запитване до „Г. България“ и „Г. И.“ предвид обстоятелството, че „Г. България“ не е доставчик на процесните услуги, а от „Г. И.“ отговор не е постъпил. Представените от ответника доказателства са относими към процесния спор само доколкото са източник на информацията относно

предоставяне на услуги от браузъра Г. като цяло касателно всички абонати и налични функционалности, но не и като източник на информация относно конкретния спор.

Действително съгласно чл.61 , ал.2 от АПК/ в актуалната му редакция/ съобщаването може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива, но след като административният орган е получил съобщението от М. О. е следвало да предприеме всички останали действия предписани в нормата на чл.61 , ал.2 от АПК за надлежното уведомяване на жалбоподателя за издаденото решение, съответно за задължението да представи допълнително документи в определен срок. Отделно от това следва да се отбележи, че съгласно т.23.7 на стр.64 от Условието за кандидатстване изрично е посочено, че „Уведомяването на неуспелите и одобрените кандидати се извършва чрез официална кореспонденция на хартия или по електронен път. УО не носи отговорност ако поради грешни и/или непълни данни за кореспонденция, предоставени от самите кандидати, те не получават кореспонденцията с УО.“ В конкретният случай от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е предоставил на УО коректни идентификационни данни, вкл. и коректни данни за кореспонденция, в т.ч. и коректен електронен адрес. Видно е, че със същия е била осъществявана кореспонденция в хода на процедурата за подбор, чрез системата ИСУН 2020, в изпълнение на т.23.8 от Условието за кандидатстване т.3 от Ръководство за бенефициенти по изпълнение и управление на проекти по процедура BG05M9OP001-2.10“Развитие на социалното предприемачество“ – „Кореспонденцията с УО се извършва чрез електронната система ИСУН 2020“. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че кореспонденцията чрез системата ИСУН 2020 се ограничава само и единствено до момента на одобрение на проектното предложение. Не се споделят и доводите, че жалбоподателят не е положил дължимата грижа, тъй като е следвало редовно да проверява пощенската си кутия , както и съдържанието на Junk mail. При положение, че твърдението на същия е за неполучаване на процесния имейл, то обстоятелството дали е проверявал или не достатъчно често и във всички възможни секции е функция на първия факт, т.е. каквато и проверка да е била извършвана или дори да не е извършвана, тя не би дала резултат при изначална липса на получен файл.

Следва да се отбележи също така, че съгласно чл.10 ал.1 от ЗЕДЕП, електронното изявление е получено с постъпването му в посочената от адресата информационна система. Ако адресатът не е посочил конкретна информационна система, изявлението е получено с постъпването му в която и да е информационна система на адресата, а ако адресатът няма информационна система - с изтеглянето му от адресата от информационната система, в която изявлението е постъпило. Различна норма, а именно тази на чл. 9 от същия закон посочва, кога електронното изявление се счита изпратено. Оттук съдът констатира, че ЗЕДЕП прави разлика между изпращане и получаване на ел. съобщение. Съдът категорично не споделя възражението на касатора, че съобщението следва да се счита получено щом е изпратено, тъй като не било необходимо потвърждаване на получаването - такова не било уговорено.

Цитираните разпоредби на ЗЕДЕП категорично правят разлика между изпращане на ел. съобщение и получаване на ел. съобщение. Потвърждаването е друг юридически факт, с който ал.2 на чл. 10 от същия закон свързва получаването на съобщението. Тоест, съгласно чл. 10 ал.1 от ЗЕДЕП, съобщението се счита получено с постъпването му в информационната система на адресата, но ако е уговорено друго, може да се счита получено едва след потвърждаването на това постъпване. И в двата случая обаче, не може да се приеме, че с изпращане на съобщението същото се счита за получено.

Възражението на ответника, че след като документите са изпратени на 13.04.2018 г. то те са получени на същата дата от жалбоподателя и от тази дата за него тече срока за представяне на документите по чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ не се споделя от настоящия съдебен състав. След като в разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ е определен срок, в който следва да се представят необходимите документи, то този срок следва да се брой от датата на връчване на съответното уведомление за издаването на решение № РД-05-31/06.03.2018г., с което на жалбоподателя е била предоставена БФП, съответно от връчването на писмото с изх. № 9104-80/13.04.2018г. с което са посочени изискуемите документи които следва да се представят в 30 дневен срок съгласно чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ, като за тази дата на връчване следва да бъдат представени надлежни доказателства от административният орган, а не от жалбоподателя.

Датата на връчване на уведомлението за издаденото решение и писмото с указания за необходимите документи по чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ или

датата на получаването им по интернет е съществен елемент от фактическите основания за издаването на процесното решение за отказ за предоставяне на БФП, същата не може да се презумира, да се предполага или да се прави извод за нейното настъпване, считано от датата на изпращане на съобщението, без да се съберат каквито и да било доказателства за датата на получаване на решение № РД-05-31/06.03.2018г., с което на жалбоподателя е била предоставена БФП, съответно на писмото с изх. № 9104-80/13.04.2018г. с което са посочени изискуемите документи които следва да се представят в 30 дневен срок съгласно чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ от адресата.

Т.е за административният орган е следвало да уведоми по надлежния ред жалбоподателя за задължението му за представяне на необходимите документи в съответния срок. Като не е сторил това административният орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на оспорвания акт - Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9.

Този извод на съда се потвърждава от приетата по делото СТЕ, заключението по която съдът кередитира като компетентно и безпристрастно дадено. Видно от заключението на вещото лице и от показанията на същото в съдебно заседание, същото изрично е заявило, че въпреки, че се установява наличие на електронно писмо от 13.04.2018 г. на електронната поща на служителя на ответника, то по никакъв начин не може да се установи по безспорен начин, че същото е било изпратено от органа, съответно получено в пощенската кутия на жалбоподателя.

На следващо място от представените по делото доказателства дори да се приеме, че решение № РД05-51/12.04.2018г.е било публикувано на интернет страницата на ОПРЧР на 13.04.2018г, както твърди ответника, то от това не следва, че жалбоподателят на практика е бил запознат със съдържанието на същото, както и с изискуемите документи които следва да се представят в 30 дневен срок съгласно чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ. Не се споделят доводите, че е ирелевантно за делото кога жалбоподателят е решил да се запознае със съдържанието на процесните съобщения, което е въпрос на личен избор. Това твърдение би било вярно само при положение, че е доказано по надлежния ред връчване на относимо към правото му на получаване на БФП на съобщение от решаващия орган, но не и когато подобно обстоятелство не е установено категорично.

С оглед на горното не може да се приеме, че за жалбоподателя е започнал да тече срока за представяне на допълнителните документи от дата 13.04.2018 г., съответно, че същият не е изпълнил задължението си да ги представи до 14.05.2018г. и съответно за него са били налице предпоставките на чл.38, т.3 от ЗУСЕСИФ за издаване на процесното Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9., е незаконосъобразно, като издадено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, поради което следва да се отмени в тази част като административната преписка следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по проектното предложение на С. „Център за рехабилитация“, ЕИК[ЕИК].

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 6350.00 лв./ 1700.00 лв. държавна такса, 150.00 лв. – депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение в размер на 4500 лв./ По делото е представен договор за правна защита и съдействие / л.268 от делото/, в който е договорен размер на адвокатското възнаграждение, платен в брой, който се приема за разписка за изплащане на сумата, както е прието и от ответника в писмените му бележки. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка/ аргумент от Тълкувателно решение по Тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОС на ГК и ТК и разясненията по т. 1 от същото не водят до извод, различен от горния. В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII отделение. Възраженията на ответника в този смисъл, съдът намира за неоснователни, тъй като приложеният договор за правна помощ е от кочан, със сериен номер, поради което липсата на дата не се отразява на неговата валидност, а твърдението за вписване на датите в договорите след приключване на делото и постановяване на решението не отговарят на фактите. Първият договор/л. 240/ е с дата 28.09.2018г., а вторият /л.290/ не съдържа дата. Съдът намира и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, предвид обстоятелството, че

посочения размер е съобразен с минимума, предвиден в чл.7 ал.1 т.5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дори и след редукцията на материалния интерес със сумата от 15320,26 лв. На основание чл. 226 ал.3 от АПК при повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд, той се произнася и по разноските за водене на делото във Върховния административен съд. Пред ВАС от жалбоподателя са направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 5 500 лв. /л.35 и 36 от делото на ВАС/ за процесуално представителство през касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 62 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РД05-70/18.05.2018 г. на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., в частта му по т.І.9,с което на основание чл.38, т.3, прл.2 от ЗУСЕСИФ на С.,„Център за рехабилитация“, ЕИК[ЕИК],със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, ап.17, представлявано от А. Б., е било отказано предоставянето на безвъзмездна финансова помощ в резултат на подбор по процедура BG05M9OP001.2-010 „Развитие на социалното предприемачество“, за проектното предложение на дружеството с вх. № BG05M9OP001.2-010- 0416.

ВРЪЩА преписката на зам. министъра на МТСП и ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020 г., за ново произнасяне по подаденото от С.,„Център за рехабилитация“, ЕИК[ЕИК],със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, ап.17, представлявано от А. Б., проектно предложение вх. № BG05M9OP001.2-010- 0416, подадено по процедура чрез подбор BG05M9OP001.2-010 „Развитие на социалното предприемачество“, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на труда и социалната политика да заплати на С. „Център за рехабилитация“, ЕИК[ЕИК],със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.6, ап.17, представлявано от А.

Б., сумата в размер на 11850 лв. / единадесет хиляди осемстотин и петдесет/ разноси по делото , от които 6350лв./ шест хиляди триста и петдесет/, представляваща разноси по първоинстанционното дело и сумата от 5500лв./пет хиляди и петстотин/лв. разноси пред касационната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: